

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/93/2025
Identifikačné číslo spisu:	1212223732
Dátum vydania rozhodnutia:	30.07.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1212223732.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a členov senátu JUDr. Jozefa Zlochu a JUDr. Viery Nevedelovej, v spore žalobcov: 1/ Z. W., nar. P., bytom W. a 2/ Z. V., nar. P., bytom H., obaja zast. G. Lehnert, s. r. o., so sídlom Rajska 7, Bratislava, IČO: 31 347 762, proti žalovaným: 1/ Československá obchodná banka, a. s., so sídlom Žitkova 11, Bratislava, IČO: 36 854 140, 2/ Aukčný Dom, s. r. o., so sídlom Pribinova 3351, Hlohovec, IČO: 36 253 073, 3/ W. F., nar. P., bytom E., o určenie neplatnosti dražby, pôvodne vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 58C/177/2012 (po zmene súdnej mapy Mestský súd Bratislava IV, sp. zn. B2-58C/177/2012), o dovolaní žalobcu 1/ a žalobkyne 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. januára 2025 sp. zn. 5Co/1/2025, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcov 1/ a 2/ z a m i e t a .

Žalovaný 1/ m á proti žalobcom 1/ a 2/ n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Žalovaným 2/ a 3/ náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (po zmene súdnej mapy Mestský súd Bratislava IV, ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 18. septembra 2013 č. k. 58C/177/2012-242 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu, prvý v poradí“) žalobu zamietol a rozhodol o nároku na náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 8. marca 2016 č. k. 5Co/717/2013-312 (ďalej aj „zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu“) rozsudok okresného súdu, prvý v poradí, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie z dôvodu procesných pochybení súdu prvej inštancie.

3. Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 26. októbra 2016 č. k. 58C/177/2012-346 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu, druhý v poradí“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca 1/ a žalobkyňa 2/ (ďalej aj spolu „žalobcovia“) ako predchádzajúci vlastníci podľa § 21 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“ alebo „zákon č. 527/2002 Z. z.“) proti navrhovateľovi dražby, dražobníkovi, vydražiteľovi i spoluvlastníkovi

predmetu dražby domáhali určenia neplatnosti dražby nehnuteľností, zapísaných na LV č. XXXX v kat. úz. O., konanej dňa 3. mája 2011 v sídle dražobníka (v zmysle notárskej zápisnice JUDr. Adrian Vorelovej zo 4. mája 2011 zn. NZ 289/11, NZ 16020/11 a NCRIs 1612/11). Okresný súd žalovanému 2/ priznal náhradu trov konania a žalovanému 1/, 3/ a 4/ náhradu trov konania nepriznal.

3.1. Svoje rozhodnutie odôvodnil tak, že namietaná dražba prebehla v súlade so zákonom o dobrovoľných dražbách. Nestotožnil sa s tvrdeniami žalobcov o zmanipulovaní namietanej dražby z dôvodu vypracovania ďalšieho znaleckého posudku, skutočne vydraženej ceny nehnuteľností (rodinný dom, zastavané plochy a orná pôda) i miesta konania dražby. Pri opakovanej dražbe je podľa súdu najnižšie podanie prakticky vždy znížené. Pre dražby je pritom typické, že nehnuteľnosti sa vydražia za nižšie, než trhové ceny, avšak pri povinnosti zaplatiť cenu dosiahnutú vydražením v krátkom časovom horizonte od konania dražby. Tvrdenia žalobcov o vyššom počte záujemcov v prípade konania dražby na inom mieste, než v Hlohovci (v okresnom meste alebo v Bratislave) považoval za hypotetické.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca 1/; namietal odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. h) a f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“).

4.1. V podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie s a nevysporiadal s otázkou rozporu spočívajúcim v tom, že z výťažku dražby uspokojil žalobca 1/ pohľadávku, na ktorú nebola uzavretá zmluva o vykonaní dražby a absentovalo jedno vyhlásenie o pravosti, výške a splatnosti pohľadávky.

4.2. Namietal, že okresný súd nesprávne vyhodnotil porušenie § 11 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z. z., keď nesprávne vyhodnotil miesto výkonu dražby pričom uviedol, že dražba konajúca sa v Hlohovci, 71,5 km od miesta, kde sa nehnuteľnosť nachádza, s počtom obyvateľov cca 22.000, nemôže vytvoriť rovnaký predpoklad účasti záujemcov ako Bratislava, vzdialená od nehnuteľnosti 29 km a prijateľná a odôvodnená by bola aj Dunajská Streda vzdialená iba 16 km. Poukázal na národnostné zloženie Dunajskej Stredy a miesta, kde sa dražená nehnuteľnosť nachádzala.

4.3. Odvolateľ tiež namietal, že súd prvej inštancie nevyhodnotil správne skutočnosť, že žalovaný 1/ pri poskytovaní úverov použil rozdielne podmienky pre ohodnotenie nehnuteľností ako zálohu pri poskytovaní úverov a rozdielne pri ohodnocovaní nehnuteľností k realizovaniu dražby. Odvolacou námietkou tiež bolo tvrdenie, že žalovaný 2/ nezabezpečil ohodnotenie predmetu dražby v súlade s § 12 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z. z.

4.4. Napokon namietol porušenie § 11 ods. 5 zákona č. 527/2002 Z. z.

5. Krajský súd v Bratislave (ďalej ako „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu 1/ rozsudkom z 22. mája 2018 č. k. 5Co/171/2017-422 (ďalej len „rozsudok odvolacieho súdu, prvý v poradí“) rozhodol tak, že napadnutý rozsudok zmenil a určil, že dobrovoľná dražba nehnuteľností, zapísaných na LV č. XXXX pre kat. úz. O., Obec Y, okres X., konaná dňa 3. mája 2011 v Hlohovci, na Železničnej 4/A, podľa notárskej zápisnice JUDr. Adrian Vorelovej zo 4. mája 2011 zn. NZ 289/11, NZ 16020/11 a NCRIs 1612/11, je neplatná.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolený súd“) na dovolanie žalovaného 1/ a 2/ uznesením z 31. marca 2021 sp. zn. 2Cdo/41/2020 (ďalej aj „uznesenie dovolacieho súdu, prvé v poradí“) zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 22. mája 2018 sp. zn. 5Co/171/2017 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože toto rozhodnutie bolo postihnuté vadou zmatocnosti podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. spočívajúcou v nesprávnom procesnom postupe.

6.1. V prejednávanej veci odvolací súd v porovnaní so súdom prvej inštancie svoj zmeňujúci rozsudok založil na právnom názore odlišnom od právneho názoru okresného súdu, keď naopak konštatoval vykonanie dražby v rozpore so zákonom č. 527/2002 Z. z. (§ 11 ods. 1) s následkom neplatnosti dražby podľa § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách, keď dražobník nepreukázal splnenie podmienok pre konanie dražby ani podľa § 11 ods. 5 zákona č. 527/2002 Z. z. a dôkazné bremeno v tejto otázke bolo na ňom (resp. na žalovanej strane), tiež dražobník si nesplnil povinnosť zabezpečiť ohodnotenie predmetu dražby podľa jeho obvyklej hodnoty v čase jej konania (pozri body 19. až 23. rozhodnutia krajského súdu), preto uzavrel, že mal za preukázané porušenie zákona o dobrovoľných dražbách a žalobe vyhovel určením namietanej dražby za neplatnú. Ak odvolací súd považoval za rozhodujúce porušenie § 11 zákona č. 527/2002 Z. z. s následkom neplatnosti dražby podľa § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z., v súlade s ustanovením § 382 CSP mal preto vyzvať strany sporu, aby sa vyjadrili k možnému použitiu ustanovenia o existencii porušenia zákona o dobrovoľných dražbách v zmysle jeho § 11 s vyššie uvedenými následkami v zmysle § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. Zo spisu ale

nevyplýva, že by odvolací súd takto postupoval. Z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie odvolací súd založil svoje rozhodnutie „nečakane“ a nepredvídateľne na iných („nových“) dôvodoch, než súd prvej inštancie, pričom stranám sporu, vrátane žalovaných 1/ a 2/, nevytvoril procesnú možnosť vyjadriť sa k aplikácii predmetného ustanovenia, v dôsledku čoho strany sporu v danej procesnej situácii nemali možnosť namietat správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní.

6.2. Zároveň odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyvodil odlišné skutkové a na ich základe aj právne závery, ako súd prvej inštancie bez toho, aby vo veci zopakoval alebo doplnil dokazovanie. Odvolací súd si tak nezadovážil rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 ods. 1 CSP.

7. Krajský súd v Bratislave (ďalej ako „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu 1/ rozsudkom zo 7. júna 2022 č. k. 5Co/78/2021-914 (ďalej aj „rozsudok odvolacieho súdu, druhý v poradí“) prvým výrokom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému 4/; druhým výrokom vo vzťahu k žalovaným 1/ - 3/ rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že určil, že dobrovoľná dražba nehnuteľností, zapísaných na LV č. XXXX pre kat. úz. O., Obec Y., okres X., konaná dňa 3. mája 2011 v Hlohovci, na Železničnej 4/A, podľa notárskej zápisnice JUDr. Adrianý Vorelovej zo 4. mája 2011 zn. NZ 289/11, NZ 16020/11 a NCRls 1612/11 je neplatná; tretím výrokom žalobcom 1/ a 2/ priznal náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100 %; štvrtým výrokom žalovanému 4/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

7.1. Vo vzťahu k žalovanému 4/, ktorý od vydražiteľa nadobudol spoluvlastnícky podiel na vydražených nehnuteľnostiach, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP) pre nedostatok vecnej pasívnej legitimácie tohto subjektu sporu. Nerozlučné procesné spoločenstvo v tomto spore vyplýva z ustanovenia § 21 ods. 4 zákona č. 527/2002 Z. z.

7.2. Odvolací súd vychádzajúc zo záverov dovolacieho súdu vo veci nariadil dve pojednávania, na ktorých vypočul žalobcu 1/ a žalovaného 3/, ostatným subjektom poskytol priestor na vyjadrenie sa k rozhodujúcim skutočnostiam i k právnemu posúdeniu veci odvolacím súdom v skoršom štádiu konania a zopakoval dokazovanie i oboznámením listinných dôkazov v preň potrebnom rozsahu (§ 384 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu 1/ je opodstatnené, pretože sporná opakovaná dražba prebehla v rozpore s § 11 ods. 1, ods. 4, ods. 5 a § 12 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z. z. (v znení účinnom ku dňu konania dražby).

7.3. Odvolací súd zotrval na svojich skorších záveroch v zrušenom zmeňujúcom rozsudku o tom, že žalovaným 2/ ako dražobníkom bolo určené miesto opakovanej dražby, dátum a čas jej začatia tak, že v rozpore s ustanovením § 11 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z. z. bola obmedzená možnosť účasti na dražbe. Bolo tak z dôvodu, že za miesto konania dražby žalovaný 2/ určil svoje sídlo v Hlohovci (Lehnice sú vzdialené od Hlohovca cca 70 km, pri najkomfortnejšom dopravnom prepojení dostupnosť cez Bratislavu-D1). Pri dražbe rodinných domov, ako tomu bolo i v tomto prípade, je opodstatnené očakávať najvyšší počet záujemcov z lokality, v ktorej sa dražený rodinný dom nachádza. V danom prípade na rozdiel od Hlohovca (Dolné Považie) nehnuteľnosť sa nachádza v lokalite Žitného ostrova, okres Dunajská Streda, s národnostne zmiešaným obyvateľstvom. Je tiež všeobecne známe, že z Bratislavy dochádza k presunu obyvateľov do lokalít v blízkosti hlavného mesta, vrátane Obce Lehnice. Podľa názoru odvolacieho súdu preto pokiaľ by bola dražba konaná v Obci Lehnice, v ktorej sa rodinný dom nachádza, v Dunajskej Strede ako v okresnom meste alebo v Bratislave, s vysokou pravdepodobnosťou by sa dražby zúčastnil väčší počet záujemcov, než tomu bolo pri konaní opakovanej dražby v Hlohovci, s jediným účastníkom. Uvedená regionálna disproporcía už len z povahy veci vedie k odradeniu účastníkov, resp. potenciálnych účastníkov dražby od záujmu sa na tejto zúčastniť, keďže na ich strane by boli vyvolané náklady jednak na miestnu obhliadku a jednak na účasť na samotnom mieste dražby.

7.4. Pokiaľ sa žalovaný 3/ bránil tým, že Ministerstvo spravodlivosti SR na návrh žalobcov vykonalo kontrolu postupu dražobníka podľa § 33a a nasl. zákona č. 527/2002 Z. z. so záverom, že dražba prebehla v súlade so zákonom, odvolací súd uvedeným výsledkom kontroly nie je viazaný. Ministerstvo spravodlivosti SR svoj záver oprelo i o skutočnosť, že na namietanej dražbe sa zúčastnilo 6 záujemcov. Tento záver je však nesprávny, spornej dražby sa zúčastnil jediný záujemca - vydražiteľ - žalovaný 3/. Ostatné osoby, prítomné na dražbe, sa zúčastnili dražieb ďalších nehnuteľností, ktorých dražbu žalovaný 2/ v ten deň vykonával.

7.5. Odvolateľ opodstatnene namietal tiež, že i dátum konania dražby bol určený nevhodne, keď záložný

veriteľ uzavrel zmluvu o vykonaní predchádzajúcej dražby s dražobníkom ešte v marci 2010. Napriek tomu predchádzajúca dražba prebehla až v októbri 2010 a následne až v predvianočnom období (15. decembra 2010). Je všeobecne známe (§ 186 ods. 1 CSP), že predaj nehnuteľností stagnuje ku koncu kalendárneho roka, dražobník mal preto postupovať tak, aby pri dodržaní všetkých zákonných lehôt realizoval dražbu ešte v jarnom alebo v letnom období r. 2010. Ukončenie predchádzajúcej dražby, na ktorej opakovane nebolo urobené ani najnižšie podanie, ako aj realizovaná dražba z mája 2011 nesprávnosť zvoleného dátumu/termínu dražby celkom jednoznačne potvrdzujú.

7.6. Odvolací súd sa stotožnil s odvolateľom i pokiaľ tvrdil, že pri spornej opakovanej dražbe bol porušený zákon o dobrovoľných dražbách i v ustanoveniach § 11 ods. 4 a ods. 5. Žalovaný 2/ napriek procesnému útoku žalobcov v otázke zverejnenia oznámenia o spornej dražbe na úradnej tabuli obce, označenia predmetu dražby páskou s nápisom „DRAŽBA“ a o umiestnení oznámenia o dražbe na predmete dražby, neunesol dôkazné bremeno o splnení týchto povinností. Okrem toho z postupu žalobcov po ich insolventnosti a po zosplatnení úverov vyplýva, že žalobcovia mali záujem na realizácii skorej dražby, počas jej prípravy boli aktívni, sami sa ešte pred uskutočnením dražby pokúsili získať kupca. Záložný veriteľ, ktorý by mal mať zhodne so záložcom záujem na čo najvýhodnejšom speňažení predmetu dražby, nesúhlasil s predajom dražených nehnuteľností záujemcovi za kúpnu cenu rovnajúcu sa takmer dlhu žalobcov (bez 3.000 eur), následne v dražbe bola získaná peňažná hodnota o 180.000 eur nižšia. Niet preto dôvodu domnievať sa, že z rodinného domu, v ktorom nebývali, odstránili označenie, zabezpečujúce publicitu dražby.

7.7. Napokon sa odvolací súd stotožnil s námietkou odvolateľa, že žalovaný 2/ porušil povinnosť zaistiť ohodnotenie predmetu dražby podľa ceny obvyklej v mieste a čase konania dražby (§ 12 ods. 1). Zo zopakovaného dokazovania vyplýva, že po uzavretí zmluvy o vykonaní dražby dňa 24. marca 2010 dražobník zabezpečil ohodnotenie dražených nehnuteľností na sumu 139.000 eur (prvý posudok z 9. júna 2010), ktoré žalobcovia namietali ako neprímerane nízke, nezohľadňujúce investície do domu po čerpaní druhého úveru, blízkosť k hlavnému mestu, dvojgeneračný charakter domu, možnosť prenajatia, vyššie ohodnotenie pre banku a poisťovňu a pod. Po neúspešnej dražbe v októbri a v decembri 2010 vydražiteľ dal vypracovať nový znalecký posudok v marci 2011, hoci pri opakovanej dražbe neuplatnil základný benefit tohto postupu, ktorým je práve možnosť vychádzať z pôvodného posudku, ak nie je starší ako jeden rok. V novom znaleckom posudku ten istý znalec Ing. Tibor Szabó bez akéhokoľvek objasnenia znížil všeobecnú hodnotu nehnuteľností na sumu 94.900 eur, čo predstavuje zníženie v priebehu jedného roka cca o 40.000 eur. Pre neumožnenie druhej ohliadky dražených nehnuteľností žalobcami bol znalec oprávnený vychádzať z podkladov, ktoré mal dražobník k dispozícii (§ 12 ods. 3 zákona č. 527/2002 Z. z. v znení k 30. septembru 2013), a samotný znalec zo svojho prvého posudku. O nedostatočnom ohodnotení predmetu dražby svedčí tiež postup žalovaného 3/, ktorý krátko po uskutočnení dražby už v novembri 2011 inzeroval predaj nehnuteľností za takmer dvojnásobnú sumu 134.000 eur (cena dosiahnutá dražbou 73.500 eur). Odvolací súd neprihliadol na obranu žalovaného 3/ vo vzťahu k ohodnoteniu nehnuteľností, keď nemajú mať prístup z miestnej komunikácie. Inak takáto okolnosť z jeho inzercie nehnuteľností nevyplyva. Je všeobecne známe, že verejne využívané miestne komunikácie nie sú v obciach majetkovo usporiadané (dedičstvo z obdobia pred r. 1989), z tejto okolnosti však nemožno vyvodiť, že k vydraženým nehnuteľnostiam nie je prístup.

7.8. Napokon zo zmluvy o vykonaní opakovanej dražby vyplýva, že nebola dodržaná lehota, v priebehu ktorej možno zmluvu o vykonaní opakovanej dražby uzavrieť (§ 22 ods. 1 zákona). Dražba prebehla dňa 15. decembra 2011, v ten deň bola zmluva o vykonaní opakovanej dražby podpísaná poverenými zamestnancami žalovaného 2/, avšak dražobník zmluvu podpísal až po uplynutí 10 dní, v januári 2011 (§ 22 ods. 1). Na uvedený dôvod však nebolo možné prihliadnuť pre jeho neuplatnenie odvolateľom v odvolacej lehote.

7.9. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalovaného 1/ a 2/ uznesením z 29. októbra 2024 sp. zn. 2Cdo/200/2022 (ďalej aj „uznesenie dovolacieho súdu, druhé v poradí“) dovolanie žalovaného 1/ proti výrokom I. a IV. rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 7. júna 2022 sp. zn. 5Co/78/2021 odmietol (prvá výrovková veta); rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 7. júna 2022 sp. zn. 5Co/78/2021 vo výrokoch II. a III. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (druhá výrovková veta).

8.1. Dovolací súd konštatoval existenciu zmätočnosťnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP spočívajúcej v nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu, ako aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím

súdom (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP).

8.2. Dovolací súd odvolaciemu súdu vyčítal, že s i v o vzťahu k termínu dražby neopodstatnene bezvýhradne osvojil tvrdenia žalobcov vo vzťahu k termínu dražby, skutočnosti nimi uvedené považoval za notoriu, rozhodnutie založil na skutočnosti, ktorú nedokazoval. Takýmto postupom zaťažil konanie vadou zmätočnosti spočívajúcou v porušení práva na spravodlivý proces. Odvolaciemu súdu tiež vyčítal prenos dôkaznej povinnosti zo žalobcu (žalobcov) na žalovaného (žalovaných) pokiaľ ide o splnenie povinnosti dražobníka podľa § 11 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z. z., a teda zverejnenie oznámenia o dražbe na úradnej tabuli obce a v periodickej tlači, najmä pokiaľ dôkazy preukazujúce túto skutočnosť boli prílohou podania žalovaného 2/, boli predložené do súdneho spisu (aj keď časť z nich bola v časti spisu označená ako „rovnopisy + odpisy“). Vo vzťahu k nepreskúmateľnosti dovolací súd odvolaciemu súdu vytkol, že odvolací súd sa opomenul zaoberať vecou aj z hľadiska, či v okolnostiach danej veci išlo o také porušenie zákona dražobníkom, ktorým bol žalobca (žalobcovia) zároveň dotknutý na svojich právach.

8.3. Krajský súd sa podľa záverov dovolacieho súdu v zrušujúcom uznesení odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke vzdialenosti miesta dražby od draženej nehnuteľnosti; v prejednávannej veci vzdialenosť miesta konania dražby a miesta predmetu dražby predstavuje 70 km s dobrou dopravnou dostupnosťou (diaľnica D1); ak odvolací súd svoj rozsudok (druhý v poradí) založil na konštatovaní rozdielného národnostného zloženia, uvedené neobstoí. Dovolací súd konštatoval, že otázka posúdenia vhodnosti miesta dražby nezní tak, ktoré miesto je pre konanie dražby najvýhodnejšie, ale či miesto konania dražby zodpovedá požiadavke, aby nebola obmedzená možnosť účasti na dražbe.

8.4. Rovnako odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu konštatoval dovolací súd v otázke zabezpečenia ohodnotenia dražených nehnuteľností s poukazom na závery vyplývajúce z uznesenia najvyššieho súdu z 3. októbra 2013 sp. zn. 3Cdo/233/2010. V prejednávannej veci dražobník pritom zaistil ohodnotenie predmetu dražby; cena predmetu dražby bola stanovená znaleckým posudkom; znalecký posudok nebol v deň konania dražby starší ako 6 mesiacov. Iba samotná skutočnosť zníženia všeobecnej ceny v novom znaleckom posudku, bez ďalšej potrebnej argumentácie vzťahu k nesprávnosti znaleckého posudku, nemá za následok, že dražobník svoju povinnosť nesplnil. Odvolací súd pritom sám konštatoval, že žalobcovia ako vlastníci nehnuteľností, neumožnili vykonanie ohliadky znalcom a v takom prípade vlastníci nehnuteľností nemôže dôvodne namietat, že podklady, z ktorých znalec vychádzal, sú nesprávne, neúplné alebo sa nezhodujú so skutočnosťou.

8.5. Dovolací súd tak považoval dovolanie žalovaných nielen za prípustné, ale aj dôvodné; dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil s tým, že odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

9. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 28. januára 2025 č. k. 5Co/1/2025-1037 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“ alebo „napadnuté rozhodnutie“ rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (prvá výroková veta); žalovaným 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 % (druhá výroková veta). Žalovanému 3/ nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania nepriznal (tretia výroková veta).

9.1. Odvolací súd poukázal na svoje rozhodnutia, ktorými napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil a určil dražbu za neplatnú. Poukázal tiež na zrušujúce uznesenie dovolacieho súdu a závery v ňom uvedené.

9.2. Sumarizujúc vyššie uvedené a záväzné závery dovolacieho súdu k podstatnej argumentácii odvolateľa vo vzťahu k nesprávne určenému miestu konania dražby a nesprávnemu ohodnoteniu predmetu dražby dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu 1/ je neopodstatnené. Z dôvodov vymedzených dovolacím súdom i súdom prvej inštancie v otázke uspokojenia druhej splatnej pohľadávky žalovaného 1/ ako záložného veriteľa v súlade s § 151 ods. 8 Občianskeho zákonníka odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola vo vzťahu k žalovaným 1/ až 3/ žaloba zamietnutá ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 CSP.

9.3. Odvolací súd priznal žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 % s prihliadnutím na zásadu úspechu v spore. Žalovanému 3/ nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže mu trovy konania nevznikli.

10. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej aj „dovolatelia“); uplatnili dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. e) a f) CSP. Navrhli, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil a určil, že dobrovoľná dražba je neplatná alebo rozsudok odvolacieho súdu

zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

10.1. Uplatniac dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) CSP dovolatelia tvrdili, že na súde prvej inštancie rozhodoval vo veci sudca, ktorý z dôvodu stretu záujmov mal uvedenú vec odmietnuť. V roku 2013 po vymenovaní JUDr. Dzurdzika za sudcu bola vec odňatá pridelenému sudcovi a spor prevzal novovymenovaný sudca. Tento sudca (JUDr. Dzurdzík) predtým pôsobil u žalovaného 1/ ako zástupca riaditeľa. Uvedené považovali dovolatelia za stret záujmov. Konštatovali, že tento sudca v konaní rozhodol promptne v prospech žalovaných, teda aj v prospech svojho bývalého zamestnávateľa.

10.2. Pokiaľ namietali nesprávny procesný postup, uplatnili dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP. Uviedli, že uznesením najvyššieho súdu z 29. októbra 2024 sp. zn. 2Cdo/200/2022 bol rozsudok krajského súdu (druhý v poradí) z dôvodu zmätočnosti zrušený a vrátený na ďalšie konanie. Žalobcovia neboli vyzvaní, aby sa vo veci vyjadrili a neboli ani účastníkmi ďalšieho dokazovania 28. januára 2025. Takýmto postupom odvolací súd žalobcom odňal možnosť konať pred súdom.

10.3. Dovolatelia poukázali na dôvody, pre ktoré sa domáhali určenia neplatnosti dražby, a to z dôvodu porušovania jednotlivých ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z. Tvrdili, že súdy nižších inšancií vyhodnocovali dôkazy individuálne bez súvislosti s vadami obsahu zmluvy o vykonaní dražby a zmluvy o vykonaní opakovanej dražby.

10.4. V konkrétnostiach tvrdili, že záložný veriteľ uvedený v registri nehnuteľností nie je totožný s navrhovateľom dražby uvedeným v zmluvách o vykonaní dražby a vykonaní opakovanej dražby. Uvedeným tvrdením namietali, že žalovaný 1/ nie je osobou, ktorá bola oprávnená navrhnúť vykonanie dražby; nie je osobou, v prospech, ktorej bolo zriadené záložné právo, a ktorý je zapísaný v registri nehnuteľností. Tvrdili, že navrhovateľ dražby svoje oprávnenie podať návrh na výkon záložného práva odvodil zo svojho právneho nástupníctva a prevzatia práv a povinností svojho predchodcu; navrhovateľ dražby nesplnil povinnosť oznámiť prevzatie konkrétnych pohľadávok žalobcov.

10.5. Dovolatelia namietali vady obsahu zmluvy o vykonaní dražby z 24. marca 2010 a opakovanej dražby zo 6. januára 2011. Tvrdili, že v zmluve o vykonaní dražby bol nesprávne určený predmet dražby a vadne uvedený dôvod konania dražby. K uvedeným tvrdeniam ponúkli dôkazy a rozsiahlu argumentáciu.

10.6. Dovolacou námietkou bolo tvrdenie, že žalovaný 1/ písomne nevyhlásil výkon záložného práva k pohľadávke z úveru č. XXXX/XXXXXX/XXXX/U., ku ktorej uhradzovacej funkcii bola tiež aktivovaná jej pravosť, splatnosť a výška a nesplnil tým podmienku podľa § 7 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z.

10.7. S poukazom na § 11 ods. 5 zákona č. 527/2002 Z. z. dovolatelia uviedli, že dražiteľ má zákonnú povinnosť, aby bol predmet dražby najmenej 15 dní pred konaním dražby označený označením uvedeným v prílohe zákona. Tvrdili, že zákon u dražobníka vyžaduje splnenie tejto povinnosti zadokumentovať, aby pred súdom vedel preukázať, že si splnil povinnosť, ktorú mu zákon ukladá aj v prípade, že by vlastník predmetu dražby uvedené označenie odstránil.

10.8. Napokon namietli špekulatívne konanie žalovaných, ktoré videli v nesprávnych údajoch odovzdaných znalcovi, nechote poskytnúť znalecký posudok žalobcom, bezdôvodné opakovanie objednania vypracovaného znaleckého posudku a vytvorenie rozdielnych podmienok k dražbe ako pri poskytovaní úverov. Ako špekulatívne namietali určenie miesta dražby a jej termínu; tvrdili, že neboli po vypracovaní znaleckého posudku informovaní. Tvrdili, že nehnuteľnosť k druhej ohliadke k vypracovaniu znaleckého posudku sprístupnili; ohliadky sa osobne zúčastnila ich právna zástupkyňa; k druhému ohodnocovaniu nehnuteľnosti vyjadrili svoj názor listom s uvedením dôvodu, prečo odmietajú účasť na ohliadke predmetu dražby.

10.9. Uzavreli, že dražobný proces prebiehal za podmienok a v dôsledku väd obsahu zmluvy o vykonaní dražby a vykonaní opakovanej dražby; tieto vady vytvorili nepriaznivé podmienky pre vykonanie dražby; súdy nižších inšancií sa vadami obsahových náležitostí zmluvy o vykonaní dražby a opakovanej dražby vôbec nezaoberali, hoci zakladajú neplatnosť dražby. Ak sa týmito námietkami zaoberali, zaoberali sa nimi iba jednotlivo, bez súvislosti s ostatnými obsahovými náležitosťami zmlúv.

10.10. Navrhli, aby dovolací súd postupom podľa § 444 CSP pred rozhodnutím o dovolaní rozhodol o odklade právoplatnosti a vykonateľnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

11. Žalovaný 1/ v písomnom vyjadrení k podanému dovolaniu navrhol, aby dovolací súd dovolanie postupom podľa § 448 CSP zamietol.

11.1. Pokiaľ ide o dovolací dôvod uvedený v § 420 písm. e) CSP žalovaný 1/ uviedol, že žalobcovia mali zákonné právo na uplatnenie námietky zaujatosti už v konaní pred súdom prvej inštancie.

11.2. Ak žalobcovia tvrdili, že záložný veriteľ uvedený v registri nehnuteľností nie je totožný s navrhovateľom dražby, žalovaný 1/ považoval túto argumentáciu za nesprávnu. Poukázal na to, že Československá obchodná banka, a. s. bola založená zakladateľskou zmluvou; Československá obchodná banka, a. s. prebrala na základe § 59 ods. 4 a ods. 5 Obchodného zákonníka práva a povinnosti Československej obchodní banky, a. s., pobočky zahraničnej banky v Slovenskej republike. Nedošlo tak k postúpeniu pohľadávok, ale k prechodu práv a povinností v zmysle právneho nástupníctva.

11.3. Pokiaľ ide o ďalšiu argumentáciu žalobcov s touto sa už dostatočne vysporiadali súdy nižších inštancií; k zásahu do práva na spravodlivý proces žalobcov nedošlo.

12. Žalovaní 2/ a 3/ vyjadrenie k dovolaniu nepodali.

13. Dovolatelia v ďalšom vyjadrení zotrvali na podanom dovolaní a dôvodoch v ňom uvedených. Zvýraznili argumentáciu k porušeniu povinností podľa § 11 ods. 5 zákona č. 527/2002 Z. z.; zabezpečeniu ohodnotenia nehnuteľností. Postup odvolacieho súdu, ktorý bez oznámenia termínu žalobcom a ďalšieho dokazovania prekvapivo zmenil stanovisko a potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie považovali za porušujúci právo žalobcov na spravodlivý proces. K zaujatosti sudcu uviedli, že v čase konania na súde prvej inštancie o tomto nemali vedomosť; uvedenú skutočnosť sa dozvedeli v čase, keď bola vec na odvolacom súde. Nestotožnili sa s argumentáciou žalovaného 1/ a tvrdili, že aj z právneho nástupníctva vyplývajú právnomu nástupcovi ďalšie povinnosti; žalovaný 1/ síce pohľadávky prevzal, ale nestal sa automaticky aktívne vecne legítimovaný.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení že dovolanie podali v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strany sporu, v ktorých neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpené podľa § 429 ods. 1 CSP, skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania. Po preskúmaní podaného dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je síce prípustné, ale nie je dôvodné, preto podané dovolanie zamietol.

15. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, majúci v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012, ktoré sú aktuálne aj za súčasnej procesnoprávnej úpravy).

16. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na príslušnom súde nápravy chýb a nedostatkov konaní a rozhodovaní súdov nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť vo veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015).

17. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto podmienka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/348/2013, 3Cdo/319/2013, 3Cdo/357/2016, 3Cdo/208/2014).

18. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých spor bol právoplatne skončený meritórnym rozhodnutím musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch. Ak by dovolací súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

19. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti; z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky).

20. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

21. V danom prípade dovolatelia vyvodili prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. e), písm. f) CSP.

22. Podľa § 420 písm. e) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

23. Pojem zákonného sudcu definoval Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 12. januára 2017 sp. zn. II. ÚS 577/2015, v ktorom ustálil, že pojem zákonného sudcu je definovaný viacerými na seba naväzujúcimi kritériami, ktoré súčasne tvoria navzájom prepojené garancie reálneho obsahu tohto základného práva. K týmto kritériám treba priradiť v prvom rade vecnú, funkčnú a miestnu príslušnosť súdov a následne obsadenie príslušného súdu, ktorá je v procesných poriadkoch a v zákone č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vymedzená od samosudcu až po rozmanité rozhodovacie útvary (senáty) zložené z troch a viacerých sudcov. Na to naväzuje zásada prideľovania vecí jednotlivým sudcom alebo senátom v súlade s pravidlami obsiahnutými v rozvrhu práce a spôsobom, ktorý určuje zákon. Iba taký sudca určený podľa rozvrhu práce, ktorý je sudcom vecne a miestne príslušného súdu ustanoveného zákonom, je zákonným sudcom v zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny (Listiny základných práv a slobôd).

23.1. Dovolatelia namietali, že JUDr. Dzurdzik, ktorý rozhodoval v prvom stupni, v tom čase sudca Okresného súdu Bratislava II, nemal vec prejednať, ale mal vec z dôvodu stretu záujmov odmietnuť. Dôvod, pre ktorý považovali sudcu súdu prvej inštancie za zaujatého, bola skutočnosť, že sudca, ktorý vec rozhodol v prvom stupni, predtým pôsobil u žalovaného 1/ ako zástupca riaditeľa.

23.2. K uvedenému dovolací súd uvádza, že vec pôvodne napadla na prejednanie a rozhodnutie na Okresný súd Bratislava II, zákonnou sudkyňou bola JUDr. Blanka Malichová. Okresný súd Bratislava II vec postúpil Okresnému súdu Dunajská Streda s poukazom na skutočnosť, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom konania, sa nachádzajú v obci, ktorá je v obvode Okresného súdu Dunajská Streda, ako aj z dôvodu podanej námietky miestnej nepríslušnosti súdu vznesenou stranou sporu pri prvom úkone. Okresný súd Dunajská Streda po vyjadrení žalobcov vec predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o príslušnosti; najvyšší súd upriamil pozornosť okresného súdu, že nadriadeným súdom je Krajský súd v Trnave; po predložení veci na rozhodnutie nadriadenému súdu Krajský súd v Trnave rozhodol, že miestne príslušným na prejednanie veci je Okresný súd Bratislava II; na uvedenom súde bola vec opätovne pridelená na rozhodnutie sudkyňi JUDr. Blanke Malichovej. Následne opatrením JUDr. Kataríny Fakanovej, poverenej plnením úloh predsedu súdu, bola vec opatrením prikázaná na vybavenie sudcovi Mgr. Raulovi Pospíšilovi (11. apríla 2013) a následne JUDr. Michalovi Dzurdzikovi (16. mája 2013). Tento postup dovolateľa v dovolaní nenamietli.

23.3. Dovolatelia ani netvrdili, že námietku zákonného sudcu na súde prvej inštancie podali.

23.4. Podľa rozhodnutia najvyššieho súdu publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky p o d R 59/1997 neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. g) OSP posúdiť túto otázku samostatne. Tento záver najvyššieho súdu je aplikovateľný aj po zmene procesného predpisu vo vzťahu k § 420 písm. e) CSP.

23.5. Sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti (§ 49 ods. 1 CSP); vylúčený je i sudca, ktorý prejednával a rozhodoval ten istý spor na súde inej inštancie (§ 49 ods. 2 CSP); dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti (§ 49 ods. 3 CSP). Účelom tejto úpravy je

prispieť k nestrannému prejednávaniu sporu, k nezaujatému prístupu súdu k stranám alebo ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Právne významným je vzťah sudcu k sporu (o vzťah tejto povahy ide vtedy, ak sudca je priamo stranou sporu alebo osobou zúčastnenou na konaní; keď má osobitný záujem na určitom výsledku konania alebo vtedy, keď sudca verejne vyjadril právny názor na spor, ktorý je objektívne spôsobilý ohroziť jeho nestrannosť alebo vtedy, ak existujú konkrétne skutočnosti nasvedčujúce získaniu poznatkov o veci inak, ako zákonom predpokladaným spôsobom, najmä dokazovaním); vzťah sudcu k stranám (o vzťah tejto povahy ide vtedy, ak ide o rodičovský, manželský, súrodenecký alebo iný blízky rodinný vzťah alebo relevantný osobný vzťah, či už pozitívny alebo negatívny) alebo vzťah sudcu k zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní (obdobne ako pri vzťahu k stranám sporu).

23.6. Pri posudzovaní dovolacej námietky vo vzťahu k JUDr. Michalovi Dzurdzíkovi, ktorý vec prejednal a rozhodol v prvom stupni, vychádzal dovolací súd z o zákonnej prezumpcie nestrannosti sudcu a z toho, že výnimky z tejto prezumpcie stanovuje iba zákon. Vo všeobecnosti je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti; vylúčený je i sudca, ktorý prejednával a rozhodoval ten istý spor na súde inej inštancie.

23.7. Existencia oprávnených pochybností závisí od posúdenia konkrétnych okolností prípadu a podľa objektívneho kritéria sa musí rozhodnúť, či preukázateľne existujú skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť vznik pochybností o nestrannosti sudcu (pozri Fey proti Rakúsku). Pri rozhodovaní, či je daný oprávnený dôvod na obavu, že konkrétny sudca je nestranný, je stanovisko osoby oprávnenej namietať zaujatosť dôležité ale nie rozhodujúce; určujúce je to, či sa môže táto obava považovať objektívne za oprávnenú. To znamená, že nie je možné vychádzať iba zo subjektívnych aspektov nestrannosti sudcu, ale aj z hmotnoprávneho rozboru skutočností, ktoré k týmto subjektívnym pochybnostiam viedli. K vylúčeniu sudcu totiž môže dôjsť iba vtedy, ak sú naplnené predpoklady vylúčenia uvedené v § 49 ods. 1, ods. 2 CSP.

23.8. Pokiaľ ide o pomer sudcu k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní, tento definovali žalobcovia iba skutočnosťou, že zákonný sudca bol v minulosti zamestnancom žalovaného 1/; pripojili jeho životopis, z ktorého vyplýva, že od 1. apríla 2005 do 31. októbra 2005 bol JUDr. Michal Dzurdzík zástupcom riaditeľa na pobočke v ČSOB, a. s.

23.9. K uvedenému dovolací súd uvádza, že iba poukaz na minulé zamestnanie zákonného sudcu u žalovaného 1/ nepostačuje pre naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. e) CSP. Z predloženého dôkazu vyplýva, že JUDr. Michal Dzurdzík bol zamestnancom žalovaného 1/ krátke obdobie v roku 2005; od 1. novembra 2005 bol zamestnancom Okresného súdu Bratislava II v pracovnej pozícii vyššieho súdneho úradníka; sudcom Okresného súdu Bratislava II sa stal 13. mája 2013 a vo veci rozhodol na pojednávaní 18. septembra 2013.

23.10. Vzhľadom k uvedenému, pokiaľ k tvrdeniu o predošlom zamestnaní zákonného sudcu nepristúpili ďalšie skutočnosti a okolnosti, ktoré by konkretizovali vzťah sudcu k sporu alebo stranám sporu, nemožno dôvodne konštatovať, že spor prejednal a rozhodol sudca, ktorý by bol zaujatý pre pomer k niektorej zo strán alebo k prejednávanej veci. Dovolací súd zvýrazňuje poukaz na skutočnosť, že zákonný sudca mal byť zamestnancom žalovaného 1/ iba krátke obdobie a najmä na takmer osemročný odstup medzi skončením tohto pracovného pomeru a prejednaním a rozhodnutím vo veci na súde prvej inštancie.

23.11. Iba skutočnosť, že sudca súdu prvej inštancie rozhodol inak ako si predstavovali žalobcovia a žalobu zamietol, nie je naplnením dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. e) CSP z dôvodu, že dôvodom pre vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti (§ 49 ods. 3 CSP, resp. § 14 ods. 3 OSP).

24. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24.1. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

24.2. Vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP (ako v prípade ďalších vád zmätočnosti uvedených v § 420 CSP)

platí, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil namietanej vady zmätočnosti; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/8/2017, 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

24.3. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

25. Pokiaľ dovolatelia uplatnili dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, z obsahu dovolania možno vyvodíť, že namietali porušenie ich práva na spravodlivý proces postupom odvolacieho súdu; neboli vyzvaní, aby sa po zrušení rozsudku odvolacieho súdu dovolacím súdom vo veci vyjadrili a neboli ani účastníkmi ďalšieho dokazovania. V ostatnej argumentácii namietli skutkové zistenia a vyhodnotenie dôkazov súdmi nižších inštancií.

26. Dovolatelia namietali nesprávny procesný postup po zrušení rozsudku odvolacieho súdu uznesením najvyššieho súdu. Dovolací súd z obsahu spisu konštatuje, že Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 29. októbra 2024 sp. zn. 2Cdo/200/2022 rozhodol o prv podaných dovolaniach žalovaných 1/ a 2/; rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 7. júna 2022 sp. zn. 5Co/78/2021 vo výrokoch II. a III. zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

26.1. Spis bol vrátený Mestskému súdu Bratislava IV 4. decembra 2024; mestský súd doručil uznesenie najvyššieho súdu stranám sporu, resp. ich právnym zástupcom; právna zástupkyňa žalobcov rozhodnutie najvyššieho súdu prevzala 9. decembra 2024; uvedeného dňa sa tak oboznámila so závermi dovolacieho súdu vyslovenými v zrušujúcom uznesení.

26.2. Mestský súd po doručení zrušujúceho uznesenia dovolacieho súdu všetkým stranám sporu (ich zástupcom) predložil spis odvolaciemu súdu 2. januára 2025; odvolací súd vytýčil termín verejného vyhlásenia rozsudku na 28. januára 2025; oznámenie o mieste a čase vyhlásenia rozsudku bolo vyvesené na úradnej tabuli súdu dňa 20. januára 2025.

26.3. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil 28. januára 2025 o 10:10 hod. v neprítomnosti strán sporu a ich zástupcov.

26.4. Tento postup súdov nižších inštancií považoval dovolací súd za súladný s ustanoveniami Civilného sporového poriadku; stranám sporu bolo zrušujúce uznesenie dovolacieho súdu doručené; žiadne ustanovenie CSP neukladalo súdu prvej inštancie, resp. odvolaciemu súdu vyzvať strany sporu na vyjadrenie sa; pokiaľ tak mienili urobiť, mali na to dostatočný časový priestor. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, žiadne dokazovanie v tomto smere nevykonával. Dovolatelia ani netvrdili, že v priebehu odvolacieho konania požiadali odvolací súd o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami (§ 219 ods. 3 CSP).

26.5. Postup odvolacieho súdu v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku nie je nesprávnym procesným postupom znemožňujúcim strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Námietka žalobcov 1/ a 2/ v tomto smere nie je dôvodná.

27. Dovolatelia namietli, že záložný veriteľ nie je totožný s navrhovateľom dražby uvedeným v zmluvách o vykonaní dražby a vykonaní opakovanej dražby; konštatovali tak, že žalovaný 1/ nie je osobou, ktorá bola oprávnená navrhnuť vykonanie dražby.

27.1. K uvedenému dovolací súd uvádza, že k náprave pochybení, ktoré nastali v konaní pred súdom prvej inštancie, slúži predovšetkým odvolacie konanie. Odvolanie bolo podané za účinnosti Civilného sporového poriadku; podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je viazaný odvolacími dôvodmi; nešlo o vadu týkajúcu sa procesných podmienok, na ktoré by odvolací súd prihliadal aj v prípade, ak by neboli v

odvolacích dôvodoch uplatnené. Z odvolania žalobcu 1/ podaného dňa 13. decembra 2016 (bod 4. - 4.4. tohto rozsudku) žiadna takáto argumentácia nevyplyva. Vzhľadom k absencii odvolacej argumentácie sa odvolací súd právnymi a skutkovými otázkami, ktoré neboli nastolené, vôbec nezaoberal a tieto otázky tak logicky neriešil.

27.2. Z uvedeného dôvodu dovolateľmi nastolená otázka, či subjekt, ktorý navrhol vykonanie dražby (žalovaný 1/) bol pre takýto postup oprávnený, ktorú otázku nastolili až v dovolacom konaní, nebolo možné považovať za relevantnú pre prípustnosť dovolania, čo aj podľa § 420 písm. f) CSP (dovolatelia nesprávne právne posúdenie nenamietali); vecnému prejednaniu dovolania bránilo nesplnenie podmienky jeho prípustnosti z dôvodu, že takýto dôvod neplatnosti dražby v odvolacom konaní dovolateľ nenastolil. Platí, že dovolateľ môže urobiť spôsobilým predmetom dovolacieho konania len také námietky, ktoré už uplatnil v odvolacom konaní, pokiaľ tak s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu urobiť mohol, a tak poskytnúť odvolaciemu súdu príležitosť sa k nim vyjadriť.

27.3. Iba ako obiter dictum dovolací súd v tejto otázke poukazuje na vyjadrenie žalovaného 1/ k podanému dovolaniu; k postúpeniu pohľadávky pôvodného veriteľa na žalovaného pred návrhom na vykonanie dražby nedošlo; došlo k prevzatíu práv a povinností podľa § 59 ods. 4, ods. 5 Obchodného zákonníka.

28. Obdobné konštatovanie platí aj pre dovoláciu námietku, uplatnenú v rámci väd zmätočnosti (§ 420 písm. f) CSP) o nesprávnom určení predmetu dražby a vadne uvedenému dôvodu konania dražby. Treba pripomenúť, že odvolací súd konal o odvolaní žalobcu 1/, ktorý odvolacou argumentáciou vymedzil predmet odvolacieho konania a v takom rozsahu bol odvolací súd oprávnený a povinný odvolanie prejsť. Ak dovolatelia nad rámec odvolacích dôvodov uplatňujú ďalšiu argumentáciu, dovolací súd poukazuje na § 435 CSP, podľa ktorého v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

29. Dovolatelia namietali, že žalovaný 1/ písomne nevyhlásil pravosť, výšku a splatnosť pohľadávky aj k pohľadávke z úveru č. XXXX/XXXXXX/XXXX/U., ku ktorej uhradzovacia funkcia bola tiež aktivovaná.

29.1. Dovolací súd pripomína, že žalobcom boli žalovaným 1/ poskytnuté dva úvery, a to na základe Zmluvy o poskytnutí úveru č. XXXX/XXXXXX/XXXX/U. a Zmluvy o poskytnutí úveru č. XXXX/XXXXXX/XXXX/I.. Ak zo zmluvy o vykonaní dražby a zmluvy o vykonaní opakovanej dražby vyplýva, že dražba sa vykonáva v dôsledku pohľadávky vzniknutej na základe Zmluvy o poskytnutí úveru č. XXXX/XXXXXX/XXXX/I., povinnosťou žalovaného 1/ ako záložného veriteľa bolo písomne vyhlásiť pravosť, výšku a splatnosť pohľadávky, pre ktorú sa navrhuje výkon záložného práva a nie pre pohľadávku inú, pre ktorú návrh na vykonanie dražby nebol podaný. Na uvedenom nič nemení skutočnosť, že výťažok dražby bol použitý aj na uspokojenie iných pohľadávok vo vzťahu k záložným právam viazaným na draženej nehnuteľnosti; bolo potrebné pri odovzdaní výťažku dražby (§ 32 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z. z.) postupovať aj podľa § 151ma Občianskeho zákonníka.

30. Pokiaľ ide o ďalšiu dovoláciu argumentáciu uplatnenú v rámci námietky vady zmätočnosti (§ 420 písm. f) CSP) dovolací súd uvádza, že dovolatelia ňou prezentujú nespokojnosť s hodnotením vykonaného dokazovania a tým nedostatky v skutkových zisteniach súdov nižších inštancií. Dovolací súd pripomína, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkových zistení. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

31. Z obsahového hľadiska dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) dovolací súd vyvodil, že jadrom odvolacej argumentácie žalobcov bolo vyjadrenie ich nespokojnosti s tým, akým spôsobom súdy nižšej inštancie vyhodnotili dôkazy vykonané v priebehu základného konania, keď z podaného dovolania vyplýva argumentácia, že súdy nižších inštancií vyhodnotili dôkazy individuálne bez súvislosti s vadami zmluvy o vykonaní dražby a došlo k porušeniu jednotlivých ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách. Z uvedeného vyplýva, že dovolatelia v podanom dovolaní dotvárajú skutkový stav zistený súdmi nižších inštancií na základe nimi vykonaného dokazovania a dopĺňajú vlastné hodnotenie vykonaných dôkazov.

V tomto smere dovolací súd zdôrazňuje, že samotný nesúhlas dovolateľov so skutkovými zisteniami a vyhodnocovanie len vybratých vykonaných dôkazov bez ohľadu na výsledky vyplývajúce z ostatných vykonaných dôkazov; polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo iba spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, nielen významovo, ale ani v spojení s okolnosťami prejednávaneho sporu, nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f) CSP.

31.1. Dovolací súd pripomína, že sporové konanie je konaním, v ktorom vždy proti sebe stoja dve strany, ktorých tvrdenia a záujmy sú v zásade protichodné. Úloha súdu je práve v tom, aby na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o (ne)pravdivosti tvrdení tej-ktorej strany a prijal právne závery tomu zodpovedajúce. Je teda zrejmé, že jedna strana v spore musí byť vždy tou neúspešnou. Podstata dovolania a jeho dôvodov nemôže byť založená na samotnej skutočnosti neúspechu v konaní a na argumentácii, že súdy mali považovať tvrdenia neúspešnej strany za pravdivé a relevantné a naopak tvrdenia strany úspešnej za nepravdivé a bez relevancie.

31.2. Vzhľadom na dovolacie námietky týkajúce sa dokazovania, najvyšší súd akcentuje, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorého si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 3Cdo/201/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011).

31.3. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vychádzajúca z čl. 15 základných princípov Civilného sporového poriadku a normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu (v podrobnostiach pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729).

31.4. Nesprávne, prípadne neúplné vyhodnotenie vykonaných dôkazov, ktoré dovolatelia naznačujú v dovolaní a ponúkajú vlastné hodnotenie, nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Uvedenú dovoláciu námietku bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v danom prípade súdu prvej inštancie; pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000), ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť, či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli a treba ich považovať za naďalej aktuálne. Preto nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) a nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

31.5. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu dovolací súd nie je oprávnený, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania

(porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v súdnej veci dovolací súd nezistil.

32. Dovolací súd pripomína, že otázku splnenia povinnosti podľa § 11 ods. 5 a § 12 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z. z. posudzoval odvolací súd v rozsudku (druhom v poradí), ktoré bolo uznesením dovolacieho súdu sp. zn. 2Cdo/200/2022 zrušené a vec bola vrátené odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

32.1. Dovolací súd v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2Cdo/200/2022 posudzoval ako otázku použitia negatívnej dôkaznej teórie k porušeniu povinnosti dražobníka vyplývajúcej (aj) z § 11 ods. 5 zákona č. 527/2002 Z. z., tak aj právnu otázku týkajúcu sa povinnosti dražobníka zaistiť ohodnotenie predmetu dražby.

32.2. Dovolací súd otázku prenosu dôkaznej povinnosti zo žalobcu na žalovaného vyhodnotil už v zrušujúcom uznesení; vo vzťahu k povinnosti dražobníka zaistiť ohodnotenie predmetu dražby a stanovenie miesta konania dražby konštatoval, že predošlé závery odvolacieho súdu vyslovené v rozsudku (druhom v poradí) sú výsledkom nesprávneho právneho posúdenia, nakoľko sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

32.3. Z napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že si osvojil závery vyplývajúce z rozsudku súdu prvej inštancie a z dôvodu kasačnej záväznosti i závery dovolacieho súdu.

33. Tieto závery dovolateľa napadli iba s poukazom na skutkový stav a tento hodnotili inak, ako ho hodnotili súdy nižších inštancií a dovolací súd; nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu v tejto súvislosti v konkrétnostiach nenamietali a nenamietali ani nesprávne právne posúdenie nielen s poukazom na ustanovenie Civilného sporového poriadku (§ 421 CSP), ale ani konkrétnou argumentáciou spočívajúcou vo vymedzení právnej otázky, či už námietkou odklonu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, námietkou, že právna otázka doposiaľ nebola dovolacím súdom riešená a ani s poukazom na prípadné odlišné rozhodovanie dovolacieho súdu o konkretizovanej právnej otázke.

34. Z uvedeného dôvodu dovolací súd, pokiaľ dovolateľa uplatnili iba dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP v skutkovej otázke konštatuje, že dovolanie nemohlo byť dôvodné; závery súdov nižších inštancií sa podľa dovolacieho súdu nejavia byť otázne a bez dôkazného podkladu; sú odôvodnené, vyplývajú z hodnotenia vykonaného dokazovania z hľadiska pravdivosti a dôležitosti vykonaných dôkazov, keď odvolací súd využil odkaz na závery rozsudku súdu prvej inštancie a na závery vyplývajúce zo zrušujúceho uznesenia dovolacieho súdu.

34.1. Dovolací súd v tomto smere opätovne pripomína, že nie je súdom skutkovým a nevykonáva dokazovanie; vykonané dokazovanie hodnotí len z hľadiska, či konanie nie je postihnuté závažným deficitom v dokazovaní, a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle popierajúcim zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Takúto zmätočnosťnú vadu v procese dokazovania dovolací súd nezistil.

35. Dovolací súd uzatvára, že dovolateľa neopodstatnene namietali nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý im mal znemožniť uskutočňovanie im patriacich procesných práv v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP); zmätočnosťná vada zistená nebola.

36. Zhrnúc vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že dovolateľa neopodstatnene namietali, že konanie bolo postihnuté zmätočnosťnou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. e) CSP; nebola zistená ani zmätočnosťná vada podľa § 420 písm. f) CSP. Z uvedeného dôvodu dovolací súd dovolanie postupom podľa § 448 CSP zamietol.

37. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa ustanovenia § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/144/2019, 4Cdo/108/2019, 9Cdo/72/2020, 9Cdo/184/2020).

38. Pri rozhodovaní o trovách dovolacieho konania dovolací súd aplikoval § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Podľa princípu úspechu v dovolacom konaní trovy dovolacieho konania patria v dovolacom konaní úspešným žalovaným. Pri rozhodovaní o trovách dovolacieho konania dovolací súd prihliadol na

procesnú aktivitu žalovaných; náhradu trov dovolacieho konania priznal žalovanému 1/, ktorý s a v dovolacom konaní k podanému dovolaniu vyjadril; žalovaným 2/ a 3/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že žalovaní 2/ a 3/ boli v dovolacom konaní nečinní.
39. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.